

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6. 11. 2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Růžičkové a soudců JUDr. Pavla Faita a JUDr. Martiny Hřimanové, v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

takto:

- I. K odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město a poškozeného [jméno] [příjmení], se podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu Plzeň - město ze dne 4. 4. 2023, č.j. 5 T 44/2022-475, ve výroku o trestu, náhradě škody a ve výroku, kterým byl poškozený odkázán s nárokem na náhradu nemajetkové újmy a s nárokem na vydání bezdůvodného obohacení na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se

obžalovaný [příjmení] [příjmení]

odsuzuje

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen poškozenému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], trvale bytem [adresa], uhradit na náhradě škody částku 122 649,93 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z uvedené částky ode dne 27. 5. 2020 do zaplacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený [jméno] [příjmení] se zbytkem nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změn.

II. Odvolání obžalovaného proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 4. 4. 2023, sp. zn. 5 T 44/2022, byl obžalovaný [příjmení] [příjmení] uznán vinným ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

dne 11. 6. 2019 vystavil poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození], zakázkový list týkající se opravy havarovaného vozidla tov. zn. VW Arteon, [registrační značka], vlastněného poškozeným, které se na základě ústní dohody s poškozeným zavázal kompletně opravit za smlouvenou částku ve výši 350.000 Kč, jež byla ze strany poškozeného uhrazena ve třech dílčích splátkách, a to bezhotovostním převodem ve výši 130.000 Kč dne 2. 7. 2019, bezhotovostním převodem ve výši 150.000 Kč dne 18. 8. 2019 a platbou v hotovosti ve výši 70.000 Kč dne 18. 10. 2019, kdy vozidlo tentýž den jako kompletně a řádně opravené obviněný osobně předal poškozenému, ačkoliv vzhledem k tomu, že opravu sám prováděl, věděl, že vozidlo opravil jen zčásti a provedená oprava nedosahovala hodnoty smlouvené částky, když některé poškozené díly ve vozidle ponechal, některé opravil a další vyměnil za díly nové či zánovní, přičemž vědomě vyúčtoval i náhradní díly, které k opravě nepoužil, a provedení prací, jež neprovedl, kdy se minimálně jednalo o hlavu ložiska čepu kola, zadní levou, v ceně 7.653,80 Kč bez DPH, třmen brzd, zadní levý, v ceně 7.716,80 Kč bez DPH, náboj kola/ložisko přední levé v ceně 3.872,70 Kč bez DPH, kapotu přední v ceně 13.805,10 Kč bez DPH, lakování kapoty v ceně 8.919,48 Kč bez DPH, světlomet přední v ceně 25.385 Kč bez DPH, vložku podběhu kola, přední levou, v ceně 818,90 Kč bez DPH, 2 ks ráfků v ceně 13.000 Kč/ks bez DPH a 2 ks pneumatik v ceně 3.595 Kč/ks bez DPH, to znamená díly a práce v celkové ceně 101.363,58 Kč bez DPH, tj. 122.649,93 Kč včetně DPH, kdy výše popsáním jednáním způsobil poškozenému [jméno] [příjmení] škodu ve výši minimálně 122.649,93 Kč.

2. Okresní soud obžalovanému v nyní projednávané věci uložil za shora popsané jednání trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dále obžalovanému uložil povinnost k náhradě škody poškozenému [jméno] [příjmení] ve výši 122 649,93 Kč a s nárokem na náhradu nemajetkové újmy a s nárokem na vydání bezdůvodného obohacení poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti uvedenému rozsudku podala včasné odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město, obžalovaný [příjmení] [příjmení] a prostřednictvím zmocněnce též poškozený [jméno] [příjmení].

5. Odvolání státní zástupkyně bylo podáno v neprospěch obžalovaného do výroku trestu. V této souvislosti vyslovila odvolatelka nesouhlas s absencí přitěžujících okolností, neboť obžalovaný spáchal trestný čin zcela jistě ze ziskuchtivosti a po předchozím uvážení. Trest tedy měl být ukládán ve vyšší výměře, a to v rozmezí 15 – 18 měsíců, jak bylo navrhováno intervenující státní zástupkyní. Současně má odvolatelka za to, že obžalovanému měl být uložen též trest peněžitý, neboť je zřejmé, že obžalovaný pro sebe úmyslným trestným činem získal majetkový prospěch, přičemž nelze pominout, že tak učinil v rámci své podnikatelské činnosti, když navíc jeho majetkové poměry uložení takového trestu umožňují. Peněžitý trest byl navrhován ve výši 80 denních sazeb po 250 Kč, celkem tedy (pouze) ve výši 20 000 Kč, což za současného uložení podmíněného trestu při dolní hranici trestní sazby nelze považovat za trest přísný. Dále považuje odvolatelka za vhodné, i s přihlédnutím k postoji obžalovaného k trestné činnosti, aby mu byla podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku uložena povinnost, aby dle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Krajskému soudu v Plzni proto navrhla, aby zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozhodl, jak výše uvedeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

6. Odvolání obžalovaného, zpracované jeho obhájcem, je směřováno do výroku o vině a do výroku o trestu, kdy obžalovaný má za to, že soud I. stupně nesprávně vyhodnotil některé zásadní skutkové okolnosti a na základě nich pak učinil i zcela nesprávné právní závěry. Obžalovaný se domnívá, že jeho jednání není trestným činem. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že obžalovaný měl již při uzavírání smlouvy o dílo, jejímž předmětem měla být oprava vozidla Volkswagen Arteon, vědět, že vozidlo opraví jen zčásti a že provedená oprava nebude dosahovat hodnoty smluvené částky, přičemž soud I. stupně toto dovozuje ze skutečnosti, že náhradní díly, které byly při opravě použity, a provedená práce, nedosahují potřebné hodnoty a tudíž se měl obžalovaný dopustit podvodu v tom smyslu, že od počátku věděl, že skutečná cena za opravu nebude odpovídat částce, kterou si tento dojednal s poškozeným [příjmení]. Dále vinu soud I. stupně dovozuje z toho, že zároveň neměly být odstraněny všechny vady a že vozidlo v době předání nemělo být schopno provozu na pozemních komunikacích. S naznačenými úvahami soudu I. stupně se obžalovaný neztotožnil, přičemž upozornil především na to, že původní dohodnutá cena pro případ, aby vozidlo bylo uvedeno do zcela původního stavu, je-li to vůbec možno, byla, vzhledem k tomu, že se jednalo o tzv. totální škodu, vyčíslena na částku 500 000 až 600 000 Kč, přičemž následně sjednaná částka 350 000 Kč byla určena pouze na základě závěrů pojistitele vozidla s tím, že takto určená částka byla maximální, kterou by pojistitel poškozenému za opravu byl schopen uhradit. Oběma účastníkům tedy bylo jasné, že cena 350 000 Kč bude odpovídat i způsobu provedení opravy. To však neodpovídá úvahám soudu I. stupně, který po čas celého řízení víceméně vycházel z premisy předstírané samotným poškozeným, že strany, tedy obžalovaný a poškozený, se měly dohodnout na tom, že k opravě vozidla budou použity nové originální náhradní díly. Tato skutečnost se však nezakládá na pravdě, když žádným způsobem nebylo v řízení prokázáno to, že by k dohodě s takovým obsahem mělo skutečně dojít. Pokud je v napadeném rozsudku argumentováno ze strany soudu logikou věci, i v tomto případě lze v tomto smyslu argumentovat z druhé strany tím, že pokud by k opravě použil originální díly, nikdy by se na danou částku 350 000 Kč nemohl dostat. O tomto informoval poškozeného s tím, že sice dojde k opravě auta tak, aby toto bylo možno bezpečně používat na pozemních komunikacích, nicméně za sjednanou cenu prostě nelze vozidlo uvést do původního stavu. Obžalovaný byl tedy nucen, a toto nikdy nezastíral, k opravě použít i druhovýrobové náhradní díly, případně náhradní díly použité, byť plně funkční. Navíc pod odstrojení vozidla zjistil, že některé bourané části není nutno přímo vyměnit, ale že tyto lze i pouze spravit bez ohledu na vliv na jejich funkčnost.

7. Vina obžalovaného je soudem I. stupně dovozována dle obžalovaného i z toho, že poškozený sporoval skutečnost, že vozidlo mělo být po opravě bezpečně pojízdné, kdy tento uvedl, že zhruba po ujetí několika stovek metrů auto opět začalo vykazovat vady, a to takového charakteru, že jakýkoli jeho další provoz měl být nebezpečný, z čehož má vyplývat, že obžalovaný nesplnil své povinnosti k opravě vozidla. K tomu obžalovaný uvedl, že o tomto byl ze strany poškozeného informován až s odstupem času, kdy nebylo prokázáno, že by poškozený obžalovaného o těchto vadách informoval bezprostředně po jejich zjištění, což bylo povinností poškozeného. Přičemž vytknutí vad nemělo být provedeno jen bezprostředně po jejich zjištění, ale taktéž mělo být přesně specifikováno, o jaké vady se jedná. Toto však poškozený učinil až s časovým odstupem, kdy zůstává neobjasněnou otázkou, co se v mezidobí s vozidlem skutečně stalo. Dle tvrzení obžalovaného mělo být vozidlo při předání v pořádku a pojízdné, což mj. stvrzuje i písemné potvrzení samotného poškozeného.

8. Dle obžalovaného nebylo prokázáno, že by od počátku, tedy od uzavření smlouvy o opravě vozidla, měl v úmyslu neoprávněně získat majetkový prospěch vyinkasováním finančních prostředků za náhradní díly a práce, které nedodal a neprovedl. V době, kdy obžalovaný převzal vozidlo k opravě, mu nebylo a nemohlo být známo, o jaký rozsah opravy se bude jednat, kdy sjednaná cena vyplývala pouze a jen z toho, co byl schopen subsidiárně poskytnout za opravu pojistitel vozidla. Byť tedy byla předem provedena určitá kalkulace ohledně výše ceny, tuto lze

považovat za orientační, kdy skutečný rozsah bylo možno zjistit až na základě opravdového rozsahu poškození po odstrojení všech poškozených částí vozidla. Až poté tedy mohl obžalovaný zjistit, které části vozidla je nutno vyměnit a které opravit, případně, kde použít díly originální, druhovýrobové či z vrakárny. V tomto smyslu lze pak veškeré náhradní díly považovat za rovnocenné, kdy obžalovaný se samozřejmě snažil o to, aby došlo k opravě vozidla tak, aby bylo provozuschopné a zároveň, aby měl z opravy zisk, neboť toto prováděl v rámci své podnikatelské činnosti. Pokud zjistil, že určitou část poškozeného vozidla lze opravit a tudíž není potřeba díl přímo vyměnit, což je varianta dražší, zvolil variantu levnější, což mu nelze vyčítat, natož takovou volbu stavět do světla protiprávnosti. Obžalovaný zdůraznil, že způsob provedení opravy pak lze vzhledem k uvedenému, ponechat čistě na úvaze obžalovaného, jakožto zhotovitele. Je-li mu v rámci trestního řízení vytýkáno, že nesplnil svou povinnost k opravě auta, případně, že tuto povinnost splnil jiným způsobem, než měl, lze dle obžalovaného dovodit, že takovéto jednání není možno označit za jednání v trestně právní rovině. Jedná se o soukromoprávní záležitost, která je upravena v rámci civilního práva. V daném případě tak nebyl prokázán obligatorní znak skutkové podstaty, čemuž odpovídá i to, že obžalovaný zjistil rozsah škod až poté, co přijal vozidlo k opravě, kdy se sám na základě svých předchozích odborných zkušeností rozhodl vozidlo opravit tím způsobem, jak ho skutečně opravil. Lze polemizovat o tom, jakým způsobem byla oprava provedena a zda cena odpovídala provedené činnosti, nicméně tato diskuze by měla být vedena v rámci případného soukromoprávního řízení v občanskoprávním řízení, nikoli v rámci trestního řízení, a to i s ohledem na závěry zpracovaného znaleckého posudku, že oprava nebyla provedena zcela řádně a že cena za opravu nebyla zcela adekvátní a neodpovídala rozsahu provedených prací. Obžalovanému totiž nebylo prokázáno, že by od počátku měl jakýkoliv úmysl podvést poškozeného, kdy tento prováděl opravu až na základě postupně zjišťovaných skutečností týkajících se rozsahu poškození, kdy měl naprostou smluvní volnost v tom, jakým způsobem a za použití jakých dílů opravu provede.

9. S ohledem na absenci předem daného a prokazaného úmyslu obžalovaného ke spáchání jednání směřujícího k poškození druhého za účelem obohacení sama sebe, navrhl obžalovaný, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a zprostil jej v celém rozsahu obžaloby.

10. Poškozený [jméno] [příjmení] podal odvolání do výroku o náhradě škody, když má za to, že provedeným dokazováním, a to znaleckým posudkem Ing. [příjmení], bylo jednoznačně prokázáno, že hodnota předmětné opravy, činila částku 43 700 Kč vč. DPH. Rozdíl mezi částkou, kterou poškozený obžalovanému uhradil a cenou opravy, činí 306 300 Kč, přičemž právě tuto částku poškozený nárokoval nahradit, jakožto způsobenou škodu. Rovněž tak požadoval zákonný úrok z prodlení od 27. 5. 2020 do zaplacení, tedy ode dne následujícího po dni, v němž došlo k zesplatnění nároku poškozeného dle výzvy, resp. odstoupení od smlouvy, ze dne 14. 5. 2020. Byť je poškozený toho názoru, že mu po právu náleží zákonný úrok z prodlení již ode dne vzniku způsobené škody, tj. ode dne, kdy z něho obžalovaný předmětnou sumu vylákal a zmenšil se tak majetek poškozeného, nárokoval poškozený zákonný úrok až od výše uvedeného dne, tedy poté, co obžalovanému umožnil vzniklou škodu dobrovolně uhradit. Poškozený označil za nespravedlivé, aby mu byla způsobená škoda nahrazena po takřka 4 letech, a to bez zákonného úroku z prodlení, kdy v důsledku protiprávního jednání přišel o značnou část svého majetku. Poškozený poukázal zároveň na to, že soud I. stupně se s příslušenstvím, tedy se zákonným úrokem, nikterak nevypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku a nelze tak zhodnotit, resp. přezkoumat, z jakého důvodu nebylo poškozenému příslušenství přiznáno. Soud I. stupně rovněž nikterak neodůvodnil, proč poškozenému nepřiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 20 000 a náhradu majetkové újmy ve výši 5 950 Kč za zpracování znaleckého posudku. Částku 20 000 Kč požaduje poškozený nahradit jako nemajetkovou újmu představující přiměřené zadostiučinění podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku, kdy jednak neodbornou opravou a použitím neoriginálních dílů došlo podstatnému snížení hodnoty vozidla, jednak nemohl poškozený v důsledku jednání obžalovaného vozidlo po delší dobu užívat. Dle poškozeného se

nejedná o nikterak nepřiměřený nárok a současně se ani nejedná o nárok, který by bylo třeba blíže prokazovat. Poškozený proto odvolacímu soudu navrhl, aby změnil rozsudek soudu I. stupně ve výroku o uložení povinnosti nahradit poškozenému škodu, resp., co do výroku, kterým byl poškozený odkázán do občanskoprávního řízení a poté rozhodl o povinnosti obžalovaného nahradit poškozenému škodu ve výši 5 950 Kč, škodu ve výši 306 300 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 306 300 Kč jdoucí ode dne 27. 5. 2020, event. uložit obžalovanému povinnost uhradit poškozenému úrok z prodlení ve výši 10% ročně z částky 122 649,33 Kč jdoucí ode dne 27. 5. 2020 do zaplacení, a dále povinnost odčinit, formou zadostiučinění, nemajetkovou újmu způsobenou poškozenému, a to v částce 20 000 Kč.

11. Krajský soud v Plzni v souladu s § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k podnětu včasných odvolání státní zástupkyně, obžalovaného a poškozeného napadený rozsudek, zaměřil se především na zákonnost a odůvodněnost všech odvoláním napadených výroků. Přezkoumal též správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo. V tomto směru nutno uvést, že nebyly zjištěny žádné procesní vady ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, které by měly vliv na správnost rozhodnutí ve věci, obžalovaný nebyl zkrácen na svém právu obhajoby.

12. Nutno zdůraznit, že soud I. stupně provedl pro rozhodnutí ve věci všechny potřebné důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.

13. Odvolacímu soudu nepřisluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 trestního řádu, za předpokladu, že úvahy soudu v tomto směru vycházejí z úplného a nezkráceného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky a jeho skutkové závěry, které na základě provedených a správně hodnocených důkazů učinil, jsou přesvědčivé a logické. Takovému hodnocení důkazní situace, vyjma posouzení subjektivní stránky činu, které se nalézací soud z hlediska časového snímku činu dostatečně nevěnoval, dostál v dané věci i nalézací soud, a proto lze přijmout jeho skutkové závěry precizované ve výroku napadeného rozhodnutí.

14. Nutno připomenout, že obžalovaný dne 11. 6. 2019 převzal k opravě vozidlo poškozeného [jméno] [příjmení], s nímž poškozený dne 12. 5. 2019 havaroval. Smluvní ujednání (smlouva o dílo) týkající se samotné opravy vozidla, včetně stanovení ceny za opravu, proběhlo mezi obžalovaným a poškozeným na základě ústní dohody. Pokud obžalovaný doložil zakázkový list k předmětné opravě, je otázkou, kdy tento vyhotovil, když poškozený popřel jeho převzetí i svůj podpis na tomto dokumentu. Nicméně ani jeho případná existence v době uzavření závazkového vztahu mezi obžalovaným a poškozeným, nemá pro trestní odpovědnost obžalovaného zásadní relevanci.

15. Pokud se týká konkrétních námitek obžalovaného, a to především dle odvolatele nesprávného vyhodnocení subjektivní stránky činu nalézacím soudem, pak nutno připustit (jak již bylo výše naznačeno), že této otázce, tedy existenci obligatorního znaku skutkové podstaty trestného činu podvodu, nevěnoval nalézací soud náležitou pozornost, kdy bez dalšího odkázal na ve věci provedené důkazy, které dle něho svědčí o počátečním úmyslu obžalovaného neoprávněně získat majetkový prospěch. S tímto závěrem se však odvolací soud neztotožnil. Je pravdou, že obžalovaný k opravě převzal havarované vozidlo, které se po domluvě s poškozeným zavázal opravit za částku 350 000 Kč, která, jak potvrdil poškozený (a dokládá to i kalkulace opravy společností Global Expert s.r.o.), vycházela z kalkulace pojišťovny. Nicméně u osoby mající dlouholeté zkušenosti s opravami vozidel, kterou byl i obžalovaný, lze důvodně předpokládat, že si musela být vědoma, že za takovou částku by stěží mohla opravu provést (částka 500 000 až 600 000 Kč, na niž poukazuje obžalovaný, nemá v provedených důkazech žádnou oporu), a to výhradně z originálních dílů, jak měl požadovat poškozený, byť uvedené v rámci obhajoby obžalovaný dle názoru odvolacího soudu zcela účelově popřel. Pokud však při následném ohledání vozidla znalcem bylo zjištěno, že oprava byla provedena jen zčásti, neboť některé díly nebyly opraveny a některé byly vyměněny za díly zánovní, přičemž provedená oprava dle znalce

ani zdaleka nedosahovala hodnoty smluvené částky a důsledkem této, „nestandardní“ opravy bylo v podstatě nepojízdné vozidlo, resp. neodpovídající bezpečnostním podmínkám pro jeho použití na pozemních komunikacích, pak se jednalo o vadu díla a poškozený tudíž byl legitimován k reklamaci opravy, což ostatně také učinil. Na tomto místě nutno podotknout, že jízdní problémy avizoval poškozený obžalovanému již krátce poté, co vozidlo od něho převzal, kdy se vrátil zpět do autoservisu obžalovaného a informoval ho o závadách, které vozidlo signalizovalo a které během krátké jízdy zjistil a obžalovaný mu přislíbil, že se na to v budoucnu podívá. Obhajobu obžalovaného, v rámci níž argumentoval tím, že o problémech s vozidlem měl být poškozeným zpraven až s časovým odstupem, má odvolací za spolehlivě vyvrácenou výpověď poškozeného, kterou považuje za věrohodnou. Obžalovaný ostatně nereagoval ani na písemnou reklamaci díla ze dne 9. 11. 2019, ani na předžalobní výzvu poškozeného ze dne 14. 5. 2020. Shodně tak odvolací soud neuvěřil obhajobě obžalovaného, že vozidlo bylo poškozenému předáno bez závad, což se obžalovaný snažil doložit potvrzením ze dne 18. 10. 2019 (č.l. 333), do něhož bezvadný stav vozidla po opravě dopsal zjevně v návaznosti na trestní stíhání jeho osoby, neboť ve verzi tohoto dokladu, kterou převzal poškozený a následně doložil policii, zmínka o předání vozidla bez závad uvedena není (č.l. 31). Nelze ovšem vyloučit, že přesnou představu o rozsahu poškození vozidla získal obžalovaný v podstatě až po jeho, „odstrojení“, jak v rámci své obhajoby deklaroval a v návaznosti na to přistoupil k opravě vozidla způsobem blíže popsáním ve znaleckém posudku. Takové jednání bez dalšího ještě nezakládá trestní odpovědnost obžalovaného, byť měl takto konat v rozporu s instrukcemi daných mu poškozeným, a to zejména ohledně užití výhradně originálních náhradních dílů.

16. Dle názoru odvolacího soudu se však obžalovaný bezpochyby dopustil protiprávního, a to podvodného jednání nejpozději dne 18. 10. 2019, kdy využil zjevné naivity a důvěřivosti poškozeného a inkasoval od něho při předání vozidla poslední splátku v hotovosti ve výši 70 000 Kč, ačkoli věděl, že do kalkulace, jak dokládá tento dokument, který měl obžalovaný (dle vlastního vyjádření) vyhotovit před opravou, zahrnul i položky, resp. náhradní díly, které následně prokazatelně nezakoupil a k opravě nepoužil. Tato skutečnost je zřejmá nejen z faktur předložených obžalovaným, jak uvádí okresní soud, ale především z vyjádření znalce v hlavním líčení, který se podrobně k těmto položkám vyjádřil, vyjma ráfků a pneumatik, které, jak dokládá SMS komunikace mezi obžalovaným a poškozeným a v této souvislosti i souladné vyjádření obžalovaného a poškozeného, zakoupil poškozený. Obžalovaný tedy neměl dne 18. 10. 2019 přijmout od poškozeného hotovostní platbu a navíc měl s poškozeným vyřešit vratku zbývajících částky do výše naceněných dílů, kdy se konkrétně jednalo o hlavu ložiska čepu kola, zadní levou, třmen brzdy, zadní levý, náboj kola /ložisko přední levé, kapotu a její lakování, přední světlomet, vložku podběhu kola, přední levou, 2 ks ráfků a 2 ks pneumatik. Ostatně z popisu skutku precizovaného v rozsudečném výroku, je zřejmé, že následkem, který nastal v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného, je neoprávněné vyúčtování náhradních dílů v celkové výši 122 649,93 Kč, nikoli tedy též nekvalitně a neodborně provedená oprava, kterou znalec, „ocenil“ na částku 43 700 Kč.

16. Správně zjištěnému skutkovému stavu přiřadil nalézací soud také adekvátní právní kvalifikaci vztahující se k jednání obžalovaného, kterým se dopustil přečinu podvodu ve smyslu § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, vůči poškozenému [jméno] [příjmení], když jej výše popsáním jednáním, vedeným přímým úmyslem, uvedl v omyl a na jeho majetku způsobil ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku větší škodu.

17. V rámci úvah o uložení trestu, při respektování § 38 a § 39 trestního zákoníku, nalézací soud správně jako polehčující okolnost zohlednil dosavadní bezúhonnost obžalovaného a ve prospěch obžalovaného přihlédl též k výši způsobené škody. Pokud ovšem u obžalovaného neshledal existenci okolností přitěžujících, pak s tímto závěrem se odvolací soud neztotožnil, neboť za přitěžující okolnost je třeba označit nejméně ziskuchtivost obžalovaného ve smyslu ustanovení § 42 písm. b) trestního zákoníku. Přesto k uložení druhu trestu a jeho výši nemá odvolací soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

zásadní výhrady, kdy ve shodě s nalézacím soudem má za dostatečný uložený trest odnětí svobody s podmíněným odkladem, vyměřený na samé spodní zákonné trestní sazby. Ani délku, kterou pro odklad trestu zvolil nalézací soud, nelze považovat za nepřiměřenou, ať již ve prospěch či v neprospěch obžalovaného. Ani zde tedy nebyl dán prostor pro korekci trestní sankce. Byť si je odvolací soud vědom, že by v daném případě byly splněny formální podmínky pro uložení peněžitého trestu (obžalovaný se dopustil úmyslného trestného činu, kterým získal majetkový prospěch), jehož souběžné uložení, a to ve výměře velmi mírné, se státní zástupkyně domáhá, nepřistoupil k jeho uložení, neboť nepřímou sankci v podobě podmíněného trestu odnětí svobody považuje, nejen s ohledem na osobu obžalovaného a okolnosti dané věci, ale i s přihlédnutím k době uplynulé od spáchání předmětného činu, za trest pro nápravu obžalovaného zcela dostatečný. Pokud ovšem byla obžalovanému, jak bude uvedeno níže, uložena povinnost k náhradě způsobené škody, vyhověl odvolací soud státní zástupkyni a uložil obžalovanému podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku též povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

18. Zcela nedostatečně, a v tom je třeba přisvědčit poškozenému, se nalézací soud vypořádal s nárokem poškozeného [jméno] [příjmení] na náhradu škody, přičemž výsledek adhezního řízení, který promítl do výroku rozsudku, nebyl ani náležitě a přezkoumatelným způsobem odůvodněn, kdy odvolací soud postrádá zejména zdůvodnění, proč nebylo poškozenému vyhověno ohledně jeho požadavku na přiznání zákonného úroku z prodlení a úhrady za vypracování znaleckého posudku. Možno zrekapitulovat, že poškozený se k trestnímu řízení připojil včas a řádně s požadavkem, aby obžalovanému byla uložena povinnost vydat mu bezdůvodné obohacení ve výši 306 300 Kč, včetně úroku z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 306 300 Kč, jdoucím od 27. 5. 2020 do zaplacení, dále povinnost odčinit formou zadostiučinění nemajetkovou újmu v částce 20 000 Kč a povinnost nahradit částku 5 950 Kč jako majetkovou škodu. Přesto, že se poškozený svým nárokem domáhal jak vydání bezdůvodného obohacení, tak úhrady nemajetkové a majetkové újmy, dle stížnostního soudu se ohledně všech požadovaných částek jednalo o škodu, která byla způsobena na majetku poškozeného (tedy škodu majetkovou), kdy protiprávním jednáním obžalovaného došlo k jeho snížení. Podle § 2 900 občanského zákoníku vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby, mimo jiné, nedošlo k nedůvodné újmě na vlastnictví jiného. Podle § 2910, věty první, občanského zákoníku, škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Na zaplacení úroku z prodlení má poškozený právo ve smyslu ustanovení § 1970 občanského zákoníku, podle něhož může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením, neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená. V daném případě je třeba vycházet z ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., podle něhož výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. Odvolací soud se s nalézacím soudem ztotožnil tedy toliko v otázce náhrady tzv. přímé škody, kdy z provedeného dokazování vyplynulo, že jednáním obžalovaného byla způsobena škoda nejméně ve výši 122 649,93 Kč. Poškozenému však svědčil i jím požadovaný zákonný úrok z prodlení vázící se k této částce. V této souvislosti poškozený doložil, že obžalovaného vyzval k vydání dle něho bezdůvodného obohacení ve výši 306 300 Kč do sedmi dnů od doručení výzvy. Ze spisu vyplývá, že obžalovaný výzvu obdržel dne 19. 5. 2020, nárok poškozeného tak měl uspokojit do 26. 5. 2020, což neučinil a tudíž ode dne 27. 5. 2020 se nacházel tzv. v prodlení. Pro stanovení výše úroku z prodlení je určující výše repo sazby stanovená Českou národní bankou pro den 1. 1. 2020 (první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení), která byla k tomuto datu stanovena ve výši 2 %. Poškozený tedy má nárok na

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

zákonný úrok z prodlení z částky 122 649,93 Kč ve výši 10 % ročně počínaje dnem 27. 5. 2020 do zaplacení.

19. V případě částky 20 000 Kč, která dle poškozeného jednak reflektuje skutečnost, že se neodbornou opravou jeho vozidla snížila jeho hodnota, jednak nemohl vozidlo užívat a vznikly mu tak další náklady, které ovšem nedoložil, zvolil odvolací soud postup podle § 229 odst. 2 trestního řádu a poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, shodně tak i ohledně částky 5 950 Kč za znalecký posudek Ing. [příjmení], kterou však může poškozený, jakožto náklady potřebné k účelnému uplatnění nároku na náhradu škody, uplatnit v souladu s ustanovením § 155 odst. 4 trestního řádu.

20. S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud postupem podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu, náhradě škody a ve výroku, kterým byl poškozený odkázán s nárokem na náhradu nemajetkové újmy a s nárokem na vydání bezdůvodného obohacení na řízení ve věcech občanskoprávních a opětovně rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

21. Vzhledem k tomu, že odvolání obžalovaného nebylo shledáno důvodným, bylo postupem podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 6. 11. 2023

JUDr. Ivana Růžicková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.